

sker, der navnlig om Vinteren, naar det er koldt, tro, at naar de ikke have mange uldne Klæder paa, kunne de ikke holde Varmen, saa fryse de ihjel. Til Slutning opdager man, at det er netop højst skadeligt for Sundheden saaledes at pakke sig ind i Bomuld. Jeg tror, vi vilde gøre en stor Velgerning mod Købstæderne, hvis vi helt strøg alle disse Læbælter og lod dem klare sig med de naturlige Fordele, som Sambygningen og Samlivet i Købstæderne frembyde. Jeg og mine Meningsfæller have baade i Fjor og i Aar taget alt Forbehold med Hensyn til disse Læbælter. Vi have ikke villet rejse den Strid i Aar, vi have jo saa meget andet at strides om; men skulde man tage dette Spørgsmaal op andetsteds, og det skulde komme herop, forbeholdt vi os vor Stilling, og jeg haaber, at det vil blive muligt i Rigsdagen at enes om at ødelægge disse herlige Læbælter.

Ændringsforslag Nr. 69 staar ogsaa i Forbindelse med Læbælterne, det vedrører Spørgsmaalet om, hvad Høkerne maa sælge til Folk i Nabolaget, Læbæltet for Høkeren er jo 1 Mil. Nu kan der ligge en Landsby en lille Smule længere borte end denne Mil fra Købstaden, og der kan der altsaa bo en Høker. Læbæltet for Købmænd er derimod $1\frac{1}{2}$ Mil, og den nærmeste Købmand bor altsaa mindst $\frac{1}{2}$ Mil længere ude. Disse Folk i Landsbyen ere med Hensyn til de daglige Nødvendighedsartikler naturlig henviste til Høkeren. Man skulde derfor mene, at de kunde sende Bud efter disse i den daglige Husholdning forefaldende Artikler til Høkeren, der maaske ikke er 5 Minutters Vej borte. Men nu har man indrettet det saa viseligt med Hensyn til mange Ting, som en Husmoder daglig behøver, at hun enten skal sende Bud til Købstaden efter dem, 1 Mil frem og 1 tilbage, eller til Købmanden, hvilket er $\frac{1}{2}$ Mil frem og $\frac{1}{2}$ tilbage. Derfor er det, vi have været saa dristige at mene, at saadanne Ting som Svedsker, Rosiner, Bagepulver, Blanksværte, Kakkellovnssværte, Lampeglas, Vognsmørelse o. s. v. skulde Høkeren kunne føre. Med andre Ord, for at udtrykke det lige ud ad Landevejen, naar en Husmoder opdager, at et Lampeglas er gaaet i Stykker, saa skal hun, mene vi, kunne sende Bud til Høkeren og faa et Lampeglas hos ham, og hun skal ikke af den Grund behøve at sende Bud til Købstaden, eller naar en Ko har revet Tøjret i Stykker, og man ikke har Oplag deraf, saa skulde de vedkommende kunne sende Bud til Høkeren og ikke behøve at sende en Stafet til Købsta-

den. Saaledes forholder det sig med alle disse Ting. Det er ganske urimeligt, at Landbostanden ikke skulde have saadanne Ting ved Haanden, at den kan faa dem uden Ulejlighed. — Jeg kommer derefter til Ændringsforslag Nr. 72, som ogsaa er stillet til § 39. Det vedrører ogsaa Høkerne og gaar ud paa, at Bestemmelsen i § 39, femte Stykke, skal udgaa. Den Bestemmelse lyder saaledes: „Det er ikke tilladt Høkeren for egen Regning at lade Varer indføre fra Udlandet“. Vi kunne ikke forstaa, hvorfor en Høker ikke skal have Lov til at købe sine Varer, hvor han kan faa dem bedst og billigst. Naar en Høker i Kjøbenhavn eller dens Omegn opdager, at der er gode Gæs eller Skinker at faa i Malmø eller et andet Sted i Skaane, indser jeg ikke, hvorfor han ikke skal kunne sende en Kommis derover og købe dem og saa falbyde dem til sine Kunder. At det skal være nødvendigt for ham at købe sine Gæs eller Skinker paa Kjøbenhavns Torv, det er efter min Mening, ja undskyld jeg bruger Ordet, ganske abderitisk.

Dermed er jeg færdig med de særlige Forslag, som Mindretallet har stillet, og som altsaa ikke ere mange, og jeg ønsker endnu blot at sige nogle Ord om de særlige Forslag, der ere stillede fra anden Side, og som vi maa fraraade. Det er Forslagene under Nr. 56 og 60, der begge gaa ud paa, at der skal foreligge en Erklæring fra Byraadet i den nærmeste Købstad, forinden Indenrigsministeriet bevilger Undtagelser fra Afstandsbestemmelserne. Da man paa Forhaand kan vide, at Købstædernes Interesse antages at gaa imod saadanne Dispositioner, vil man ogsaa paa Forhaand kunne vide, hvad Købstadsbestyrelsen vil sige. Der er derfor ingen Grund til at stille Indenrigsministeriet i det Dilemma at skulle gaa imod, hvad Købstadsbestyrelsen har udtalt sig for. Det er jo imidlertid mindre vigtigt. — Derimod er det Forslag, som et Mindretal har stillet under Nr. 65, af større Betydning. Det er stillet til § 36, som handler om Prøver for handlende. Ærede Medlemmer vide, at Flertallet ligesom Grossererkomiteen er imod denne Paragraf, og at de ønske den helt udstemt, men der er et Mindretal paa 5 Medlemmer, som ønsker, at den skal blive staaende med Undtagelse af et enkelt Punktum, som jeg egentlig synes er det bedste i Paragraffen. Det lyder saaledes: „Under særlige Omstændigheder, saasom naar vedkommende paa anden Maade har godtgjort at være i Besiddelse af den fornødne Dygtighed, kan Indenrigsministeriet fritage